

ฉบับ
ทดลองอ่าน

เดือนเมษายน

พาใครบางคนกลับมา

川村元気
คาวามูระ เก็งคิ

ธีรภา ธีรรัตนสถิต
สกล ไสภิตอาชาศักดิ์ แปล

ความทรงจำในบางเดือน คอยย้ำเตือนให้นึกถึงคนที่ควรจะลืม
ผลงานจากผู้เขียน ถ้าโลกนี้ไม่มีแมว (If Cats Disappeared from the World)

四月になれば彼女は

April Come the Will

จดหมายแล่น

ผ่านไปเก้าปีแล้วนะ

มีเรื่องอยากเล่าให้ฟัง เลยเขียนจดหมายมาหา

ฉันเคยคิดว่าการเขียนจดหมายเป็นเรื่องง่าย

แต่พอเริ่มเขียนดูแล้ว กลับเขียนไม่ออกจนตัวเองยังตกใจ
พอดคิด ๆ ดูแล้ว นี่อาจจะเป็นครั้งแรกในรอบสิบกว่าปีที่จับปากกา
ขึ้นมาเขียนจดหมาย การคิดคำนึงถึงใครบางคนอย่างจริงจัง
แล้วเขียนจดหมายเพื่อคนคนนั้นเป็นเรื่องที่ยากมาก เขียนไปแล้ว
ก็รู้สึกเขิน ๆ

นับจากนี้ไปหนึ่งร้อยปีคงไม่มีใครใช้กระดาษในการเขียน
ติดต่อกันแล้ว แต่บางสิ่งบางอย่างก็คงไม่เปลี่ยนไปมากนัก ทั้ง
การเรียงร้อยถ้อยคำยามคำนึง ทั้งคำพูดมากมายที่เรียงรายกันอยู่

อ้อมไปอ้อมมาจนไม่รู้ว่าอยากจะบอกอะไรกันแน่ เครื่องหมาย
วรรคตอนที่อยู่ในตำแหน่งประหลาด ๆ จนประโยคดูไม่สละสลวย
ทั้ง ๆ ที่ก็เขียนใหม่ไปหลายรอบแล้ว แต่ถึงจะอย่างนั้นก็ยังรู้สึกได้
ถึงความตั้งใจจริงของผู้เขียน

ตอนนี้ฉันอยู่ที่เมืองอุยุนี ประเทศโบลิเวีย

เมืองนี้ห้อมล้อมไปด้วยทะเลสาบเกลือสีขาวบริสุทธิ์
อยู่สูงจากระดับน้ำทะเล 3,700 เมตร อากาศเบาบาง แต่สะอาด
บริสุทธิ์ บนท้องฟ้าสีฟ้าอ่อนมีเมฆก้อนกลมลอยอยู่ ถ้าฝนตกลง
ในทะเลสาบเกลือนี้ น้ำจะขังอยู่ต้น ๆ กลายเป็นกระจกเงาขึ้นมา
กระจกเงานั้นสะท้อนภาพของท้องฟ้า จนเห็นโลกเบื้องหน้าตรงนั้น
กลายเป็นท้องฟ้าไปทั้งหมด

ฉันเขียนจดหมายนี้อยู่ที่โรงแรมที่สร้างขึ้นจากเกลือที่อยู่
ใกล้ทะเลสาบ เมื่อก็เพิ่งจะกินขนมปังที่แข็งอย่างกับหินกับซูปครีม ๆ
ที่ใส่ผักชีฝรั่งเสร็จไป

กำแพงที่นี่ก็ทำจากเกลือ ระเบียงทางเดินก็ทำจากเกลือ
ทั้งโซฟา เติยงนอน โต๊ะ เก้าอี้ แม้แต่แจกันดอกไม้ก็ทำมาจาก
เกลือ ถ้าได้อยู่ที่นี่สักสองวัน ไม่ว่าใครก็คงรู้สึกเหมือนกับตัวเอง
กำลังโดนดองเกลืออยู่แน่ ๆ ฉันพบเขาคนนั้นเป็นครั้งแรกใน
โรงแรมที่เต็มไปด้วยเกลือแห่งนี้

เขาเป็นคนอาร์เจนตินา ผิวของเขาขาวจนทำให้รอยฝ้า
สีน้ำตาลอ่อนดูเด่นสะดุดตา ดวงตาของเขาเป็นสีเหลืองอำพัน

เขาพักอยู่ที่โรงแรมนี้มาแล้วครึ่งปี เขาบอกว่าเขาวาดภาพสีน้ำมาตลอดช่วงเวลาที่พักที่นี่

ภาพของเขาไม่ว่าภาพไหนก็เป็นสีอ่อน ๆ มองแล้วรู้สึกราวกับว่ามันพร้อมจะเลือนหายไปได้ทุกเมื่อ ภาพเหล่านั้นของเขาเหมือนกับมีฟิลเตอร์สีขาวบาง ๆ วางซ้อนเอาไว้อยู่ ดูสวยดีนะ ฉันบอกกับเขาว่าฉันชอบภาพพวกนั้น และตอบแทนเขาด้วยการให้เขาดูรูปที่ฉันถ่ายมา อย่างที่เธอก็รู้ดี รูปถ่ายของฉันเป็นรูปจากโลกไหนสักแห่งที่มีแต่สีจืด ๆ เขาชอบรูปนั้นมาก และบอกว่ามันดูคล้ายกับภาพที่เขามองเห็นด้วยตา

เขามีชื่อเดียวกันกับนักกีฬาฟุตบอลชื่อดัง เขาคุยกับฉันด้วยภาษาสเปนผสมกับภาษาอังกฤษที่ไม่ค่อยแข็งแรงเท่าไร เราคุยกันเกี่ยวกับเรื่องของกินหรือนิยายที่เขาชื่นชอบ บางทีก็คุยกันเรื่องหนังหรือดนตรี เขาชอบกินปลาเนื้อขาวกับไวน์ ชอบอ่านนิยายสืบสวนเก่า ๆ และหนังยุคนิวฮอลลีวูด¹ ก่อนนอนจะฟังราเวล² สีที่ชอบคือสีขาวและสีคราม เขาบอกว่า รู้สึกตื่นเต้นทุกครั้งที่เห็นฝนตกแดดออก

สิ่งที่ว่ามาบางอย่างก็เป็นสิ่งที่ฉันชอบ บางอย่างก็ไม่ใช่ แต่เขาก็ยังคงเล่าเกี่ยวกับสิ่งที่เขารักต่อไปเรื่อย ๆ ราวกับกำลัง

---

¹ นิวฮอลลีวูด (New Hollywood): การเคลื่อนไหวในประวัติศาสตร์ภาพยนตร์อเมริกัน ตั้งแต่ช่วงกลางทศวรรษ 1960 จนถึงต้นทศวรรษ 1980

² โฌแซ็ฟ มอริส ราเวล (Joseph Maurice Ravel): นักแต่งเพลง นักเปียโน และวาทยกรชาวฝรั่งเศสที่มีชื่อเสียงระดับโลก

พยายามค้นหาสิ่งต่าง ๆ ในโลกใบนี้ที่จะช่วยเชื่อมโยงฉันกับเขา
เอาไว้ให้มากที่สุด

หลังจากที่รู้จักกันได้สามวัน เขาก็พาฉันไปที่ทะเลสาบ
คีนันเป็นคีนเดือนมืด ผิวทะเลสาบสะท้อนภาพของ
ท้องฟ้าที่พร่างพรายไปด้วยดวงดาว โลกทั้งใบนั้นราวกับถูกห่อหุ้ม
ไว้ด้วยหมู่ดาว เขาบอกว่าจะดูแลฉันเป็นอย่างดี ฉันตอบไปว่าขอ
เวลาอีกหน่อยนะ แล้วเราก็ใช้เวลาอยู่ในโลกที่ถูกห้อมล้อมไว้ด้วย
ดวงดาวนั้นจนถึงรุ่งเช้า

ตลอดสองวันหลังจากนั้น ฉันจึงมองภาพสะท้อนของ
ตัวเองบนผิวน้ำของทะเลสาบเกลือแห่งนี้ที่คนเรียกกันว่าเป็น
กระจกเงาของท้องฟ้า และคอยครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลา...

นี่ฉันกำลังมีใจให้เขาอย่างงั้นเหรอ ฉันสามารถรักเขา
ได้เหรอ

สมัยเด็ก ๆ ในฤดูร้อนช่วงเย็น ๆ ฉันมักจะนั่งอยู่ที่ระเบียง
แล้วมองออกไปยังสายฝนที่กำลังกระหน่ำตกลงมาอย่างหนัก ก่อน
ที่ฝนจะหยุดตกหลายนาที่ ฉันจะรู้สึกว้าว อืม เดี่ยวฝนก็หยุด
ตกละ แสงอาทิตย์กำลังจะมา พอดิบแบบนั้นที่ไรฝนก็หยุดตก
ทุกที แล้วก็ตามมาด้วยแสงอาทิตย์เหลืองอร่ามที่สาดส่องลงมา
จากท้องฟ้า ฉันรับรู้ถึงมันได้จริง ๆ

สำหรับฉันแล้ว จุดเริ่มต้นของความรักระหว่างฉันกับเธอ

ก็เป็นแบบนั้น

ในตอนนั้น ฉันมีคนที่ฉันให้ความสำคัญมากกว่าตัวเอง
เพียงแค่ได้อยู่กับเธอ ฉันก็เชื่อได้สนิทใจว่าทุกอย่างจะผ่านไป
ด้วยดี

และภาพของเดือนเมษายนในปีนั้นก็ยังคงอยู่ในความ
ทรงจำของฉันอย่างเลือนรางมาจนถึงตอนนี้ แม้จะเลือนราง แต่
จะคงอยู่ตลอดไป

ไว้จะเขียนจดหมายมาใหม่นะ

อโยดะ ฮารุ

พอเข้าเดือนเมษายนแล้วเธอก็จะ

สัญญาณไฟจราจรกำลังจะเปลี่ยนเป็นสีเขียว
ฟุจิชิโระกดชุดเตอร์ถ่ายภาพฝูงชนคลาคล่ำที่กำลังหลั่งไหล
เข้ามาจากฝั่งตรงข้ามของห้าแยก นิ้วมือของเขาออกแรงกดปุ่ม
ชุดเตอร์ของกล้องเอสแอลอาร์³ เสียงชะชะของชุดเตอร์ก็อยู่
ในกะโหลก เขาโยกก้านขึ้นฟิล์มอย่างรวดเร็ว แล้วก็รีบบันทึก
ภาพลงไปบนฟิล์มอย่างต่อเนื่อง ฮารุที่อยู่ข้าง ๆ กำลังมองเมฆ
คิวมูโลนิมบัส⁴ หลงฤดูที่ลอยลอยอยู่บนท้องฟ้าเหนือห้าแยกอัน
เลื่องชื่อแห่งนี้ ฮารุหันกล้องไปที่เมฆคิวมูโลนิมบัสที่ไม่มีใครสังเกต
เห็นท่ามกลางฝูงคนที่กำลังเดินข้ามหน้าอยู่ในเมืองชิบูย่า
กล้องเอสแอลอาร์ตัวใหญ่ดูไม่เข้ากับร่างเล็ก ๆ ของเธอ

³ กล้องเอสแอลอาร์ (SLR): กล้องสะท้อนภาพเชิงเดี่ยวแบบใช้ฟิล์ม

⁴ Cumulonimbus Clouds เมฆที่มีความหนาแน่นสูงและก่อตัวสูงในแนวตั้ง

เลนส์สีดำที่มีรูรับแสงขนาดใหญ่ติดอยู่กับตัวกล้องสีเงินที่ดูหนัก
เอาการ แม็กกล้องจะเก่าแล้วแต่ก็ได้รับการดูแลเป็นอย่างดี มองก็
รู้ว่าเจ้าของคงรักและใช้มาอย่างทะนุถนอม ฮารุแขวนกล้องตัวนั้น
ไว้ที่คอตตอนที่เธอปรากฏตัวต่อหน้าฟูจิชิโระครั้งแรก กลีบดอก
ซากุระร่วงหล่นลงไปนานแล้ว จนไม่เหลือแม้แต่ร่องรอยให้ได้เห็น
บนพื้นถนน

เมื่อเดินผ่านละแวกที่มีต้นแปะก๊วยเรียงรายสองข้างทาง
ก็จะพบกับพื้นที่ของอาคารมหาวิทยาลัยเก่า ๆ ที่สร้างขึ้นจากอิฐ
ห้องชมรมถ่ายภาพฝังตัวอยู่เงียบ ๆ ในมุมหนึ่งของตึก ท่ามกลาง
ห้องชมรมตลก ห้องชมรมดนตรีสากล ห้องคณะกรรมการเทศกาล
มหาวิทยาลัย และห้องชมรมภาพยนตร์ ฟูจิชิโระกำลังเรียนอยู่
ปีสาม คณะแพทยศาสตร์ แต่ไม่ทันไรก็เริ่มเรียนตามไม่ทันแล้ว
เลยหนีมาหลบอยู่ที่ห้องชมรม

ห้องชมรมมักจะมีเสียงดังอีกทีก็หลังตกเย็นเมื่อสมาชิก
ของชมรมมารวมตัวกัน แต่ในเวลานี้ข้างเงียบสงบ ได้ยินแต่เสียง
จากเครื่องเกมคอนโซล นูซึกินักศึกษาปีที่เรียนเข้าชั้นมาสองปีแล้ว
กำลังนอนกึ่งอยู่บนโซฟาพลาถ่วงนอนอยู่กับเกม กองทัพของตุ๊กตา
เดินเป็นแถววนไปวนมาเหมือนกับงูภายในด่านที่มีดมืด พอนูซึกิ
เห็นฟูจิชิโระก็ส่งเสียง “โอ๊ะ” ออกมา แล้วค่อย ๆ ลุกขึ้นขยับตัว
ให้โซฟามีที่ว่าง ฟูจิชิโระพูดว่า “หวัดดี” ก่อนจะนั่งลงข้าง ๆ แล้ว
หยิบการ์ตูนตลกเก่า ๆ บนชั้นที่มีไม้ครบทุกเล่มออกมาอ่าน ช่วง
เวลาที่ไร้ซึ่งคำพูดใด ๆ ล่วงเลยไปสักพักหนึ่ง แสงแดดยามเย็น

เริ่มส่องจำเข้ามาจากหน้าต่างบานเล็ก ๆ ที่อยู่ใกล้กับเพดาน ใน
ตอนนั้นเองก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น

“เด็กปีหนึ่งเหร่อ”

ฟูจิชิโระส่งเสียงทักทายเมื่อเห็นเธอค่อย ๆ เปิดประตู
เข้ามาเหมือนว่ากำลังแอบใครอยู่ ค่ะ เธอตอบกลับมาเสียงเบา ๆ
ฤดูของการล่าเด็กใหม่เข้าชมรมได้ผ่านพ้นไปแล้ว ปีนี้หาสมาชิก
ใหม่เข้าชมรมเพิ่มได้แค่สองคน ฟูจิชิโระพยายามมองไปที่เธอ
ด้วยรอยยิ้มสดใสอย่างเต็มที่เพื่อไม่ให้ว่าที่สมาชิกใหม่อันล้ำค่าคนนี้
หลุดมือไป มีไม่บ่อยนักที่เด็กใหม่จะมาถึงห้องชมรมด้วยตัวเอง
แบบนี้ พลันสายตาของเขาก็หยุดอยู่ที่กล้องตัวใหญ่ ดูไปก็คล้าย
กับว่าร่างกายอันแสนบอบบางของเขามีตุ่มน้ำหนักแขวนอยู่

“กล้องเอสแอลอาร์แบบมือหมุนเหร่อ เป็นกล้องที่ตัวใหญ่
มากเลยนะ”

“คุณตาให้มานะค่ะ...แต่หนักพอสมควรเลย”

ริมฝีปากสีชมพูบนใบหน้าซีดเซียวนั้นขยับเล็กน้อย
ดวงตากกลมโตจ้องมองมาอย่างระแວดระวัง ฝุ่นในอากาศกระเจิง
อยู่ในแสงแดดยามเย็นที่ส่องเข้ามา มองเห็นเป็นประกายสีทอง
ระยิบระยับล่องลอยอยู่ไปทั่ว

“ดูท่าจะหนักจริง ๆ นะ” ฟูจิชิโระค่อย ๆ พุดเพื่อคลาย
ความระแวงของเธอ เขายื่นสมุดรายชื่อสำหรับเด็กปีหนึ่งที่วาง
อยู่บนโต๊ะให้กับเธอ “ก่อนอื่น ช่วยเขียนชื่อกับที่อยู่ แล้วก็เบอร์
สำหรับติดต่อไว้ตรงนี้ให้หน่อยได้ไหม”

เธอเขียนชื่อด้วยตัวอักษรบาง ๆ อย่างสิ้นไหว ผมดำเงา

ตัดสั้นอยู่ประมาณต้นคอ หน้าม้าถูกจัดทรงมาอย่างเรียบร้อย แม้จะร่างเล็ก แต่ว่าแขนยาว แขนขาว ๆ โผล่ออกมาให้เห็นจากแขนเสื้อยืดแบบโอเวอร์ไซส์ เธอเขียนที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์ไปพลาทเหลือบมองมาทางเขาเรื่อย ๆ ด้วยสายตาคล้ายกับลูกแมวที่กำลังหวาดกลัว ก็ไม่แปลกอะไร พอเข้ามาในห้องก็เจอกับผู้ชายไว้เรียวแรงสองคนนั่งติดกันอยู่บนโซฟาแคบ ๆ คนหนึ่งเล่นเกม ส่วนอีกคนกำลังหมกมุ่นกับการ์ตูนตลก ข้างดูห่างไกลจากการถ่ายรูปเสียเหลือเกิน

“คุณอโยตะ ฮารุ ยินดีที่ได้รู้จักนะ เรียนอยู่คณะไหนเธอ”

ฟูจิชิโระรอจังหวะให้เธอเขียนที่อยู่และเบอร์โทร.เสร็จก่อนแล้วจึงถามออกไป

“คณะอักษรศาสตร์ค่ะ รุ่นพี่ละคะ”

“คณะแพทย์ปีสาม ผมชื่อฟูจิชิโระ ชุน” ฟูจิชิโระชูการ์ตูนตลกในมือขึ้นแล้วพูดต่อว่า “เห็นแบบนี้ แต่ผมเป็นรองประธานชมรมนะ ถึงจะดูไม่ค่อยเหมือนสักเท่าไรก็เถอะ”

“ไม่เลยคะ ไม่เลย” ฮารุบัดมือไปมาซ้ายขวา ความตื่นเต้นคงคลายลงไปบ้างแล้ว เสียงหัวเราะเบา ๆ จึงดังไปทั่วห้องขนาดหกสี่แคบ ๆ แห่งนี้

“เริ่มเล่นกล่องตั้งแต่เมื่อไหร่เธอ”

“ตั้งแต่ ม.ห้าคะ ถ้านับตั้งแต่เริ่มจับกล่องครั้งแรกก็ประมาณสองปีแล้วคะ”

“สมาชิกใหม่ของชมรมจะต้องมาเรียนรู้พื้นฐานการ

ถ่ายภาพทั้งหลายให้จบรอบนึ่งก่อนนะ เริ่มจากออกไปในเมืองกับรุ่นพี่เพื่อถ่ายรูป ไปจนถึงการกลับมาล้างรูปที่ห้องมืด”

“ดีจังค่ะที่มีห้องมืด ที่บ้านฉันก็มีห้องมืด แต่พอย้ายมาอยู่โตเกียวแล้วก็กำลังกลัวว่าจะทำยังไงดี”

“เป็นคนที่ไม่ไหนหรอก”

“อาโอโมริค่ะ เมืองที่อยู่เหนือสุดของฮนชู⁵”

ฮารุชิโนะซึซึขึ้นมาแล้วขยับนิ้วขึ้นไปด้านบน นิ้วขาว ๆ ที่เรียวยาวนั้นดูเหมือนแมลงปอที่กำลังบินเล่นอยู่

“ดีจังแฮะ ดินแดนสุดขอบทางทิศเหนือจั้นหรือ”

“บ้านนอกมากเลยค่ะ สิ่งเดียวที่ดีก็คือมีพื้นที่กว้างขวางเลยเอาห้องที่ไม่ได้ใช้งานมาทำเป็นห้องมืดค่ะ”

“คนในชมรมถ่ายรูปที่ใช้กล้องฟิล์มอยู่ตอนนี้ มีแค่ผมกับคุณนุชิเท่านั้นเอง...”

ฟูจิชิโระมองไปยังนุชิที่ไม่ละสายตาออกมาจากเกมในจอเลย บนหน้าจอมีมังกรที่ถูกล้อมไปด้วยเปลวไฟสีน้ำเงินกำลังพ่นไฟอยู่ นุชิกดปุ่มบนจอยรัว ๆ ดังกร๊อกแกร็ก อาจเป็นเพราะเขาอัปเลเวลผู้กล้าในเกมไว้มากเกินไป มังกรเลยถูกจัดการในพริบตาเสียงแตรแห่งชัยชนะที่ฟังดูยิ่งใหญ่ดังขึ้น นุชิยังคงหน้านิ่ง ดูไม่เหมือนคนที่กำลังสนุกกับเกมเลยสักนิด

“เขาเป็นแบบนี้ตลอดนะแหละ...ก็คงต้องเป็นหน้าที่ของผมสินะ”

---

⁵ ฮนชู (Honshu): เกาะที่ใหญ่ที่สุดของประเทศญี่ปุ่น

ในเดือนเมษายน “ฟูจิชิโระ” จิตแพทย์หนุ่มได้รับจดหมายจากผู้หญิงคนหนึ่งในอดีตที่เขาควรจะลืม “ฮารุ” คือเจ้าของจดหมายฉบับนั้น เธอเล่าว่าตนเองอยู่ในโรงแรมใกล้ ๆ ทะเลสาบอุยูนี ประเทศโบลิเวีย เธอบรรยายถึงความงดงามของภาพเงาสะท้อนท้องฟ้าบนสายน้ำ และความรู้สึกที่เธอมีต่อเขาในเดือนเมษายนแห่งความทรงจำเมื่อปีนั้น

ชายหนุ่มผู้ดูสงบเยียบขรึม กลับรู้สึกราวมีแรงสั่นสะเทือนภายในหลังจากที่ได้อ่านจดหมาย เขากับ “ยาโยอิ” แฟนสาวที่เป็นสัตวแพทย์มีแผนจะแต่งงานกันในปีนี้ แต่ฟูจิชิโระกลับไม่รู้สึกยินดียินร้าย เขابอกไม่ได้ว่ายังรักหรือมีความสุขในการใช้ชีวิตร่วมกับเธออยู่หรือไม่ เขาพยายามหาคำตอบนี้ผ่านน้องสาวผู้เปี่ยมเสน่ห์ของยาโยอิ

หนุ่มรุ่นน้องคนสนิทที่ยังไม่ชัดเจนในรสนิยมทางเพศ และพยาบาลสาวเพื่อนร่วมงานที่มีอดีตอันซับซ้อน

ฟูจิชิโระจะได้คำตอบที่แน่ชัดจากหัวใจตนเองหรือไม่ว่าเขาต้องการอะไร เขาจะจัดการกับความรู้สึกต่อฮารุในอดีตได้ไหม และจะทำอย่างไรกับความสัมพันธ์กับยาโยอิที่กำลังจะสูญหายไป

แต่ไม่ว่าอย่างไรเดือนเมษายนสำหรับฟูจิชิโระคงไม่ใช่แค่หน้ากระดาษบนปฏิทินอีกต่อไป

คามูระ เก็งคิ ตั้งคำถามต่อชีวิตคนหนุ่มสาวยุคนี้ในเรื่องความสัมพันธ์ ความรัก และความใคร่ ได้อย่างตรงไปตรงมา และมีหลายแง่มุมที่ทำทลายกรอบนิยามความรักแบบเดิม ๆ เขายังคงนำวัฒนธรรมป๊อปที่เขาหลงใหลใส่ลงไปในเรื่องราวได้อย่างลงตัว และนั่นก็เป็นเอกลักษณ์ที่ทำให้ผลงานของเขามีเสน่ห์ชวนติดตามเหมือนอย่างที่เขาเคยทำมาแล้วในนิยายสุดฮิต *ถ้าโลกนี้ไม่มีแมว (If Cats Disappeared from the World)* หรือในบทบาทผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์แอนิเมชันระดับปรากฏการณ์อย่าง *Your Name*

หมวดวรรณกรรมแปลร่วมสมัย

249 บาท

Biblio
It's not just about books.